bod of beperking kon zijn onderworpen, zou het onevenredig zijn wanneer de Lid-Staat van invoer daarop zonder onderscheid de strafsancties zou toepassen welke zijn voorzien voor onjuiste aangiften die zijn gedaan om verboden importen te bewerkstelligen.

In zaak 179/78

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag, van het Tribunal de Grande Instance te Montpellier, in het aldaar aanhangig geding tussen

PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE bij genoemd Tribunal,

eiser,

en

ADMINISTRATIE VAN DE FRANSE DOUANE,

civiele partij,

en

MICHELANGELO RIVOIRA,

GIUSEPPE RIVOIRA,

GIOVANNI RIVOIRA

en DE VENNOOTSCHAP ONDER FIRMA GIOVANNI RIVOIRA & FIGLI, te Verzuolo,

verweerders,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 30 en 115 EEG-Verdrag,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, kamerpresident, A. M. Donner en A. O'Keeffe, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner,
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier,

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

1 — De feiten en het procesverloop

In december 1970 en december 1971 importeerde Cayrol in Frankrijk diverse partijen tafeldruiven van oorsprong uit Spanje, die vanuit Italië (waar zij in het vrije verkeer waren gebracht) waren verzonden door de firma Giovanni Rivoira & Figli. De druiven waren voorzien van het Italiaanse exportmerk en gingen vergezeld van een certificaat van het Istituto Nazionale per il Commercio Estero (ICE), waaruit bleek dat de waar aan de kwaliteitsnormen voldeed en van Italiaanse oorsprong was.

Als gevolg van een onderzoek door de Franse douane op 9 augustus 1972 werden Cayrol en Rivoira gedagvaard wegens invoer van verboden waren (het Franse invoercontingent voor Spaanse druiven was uitgeput) met gebruikmaking van een valse verklaring van oorsprong en valse of onjuiste documenten.

Op de grondslag van bedoelde dagvaarding werden Cayrol en Rivoira bij vonnis van het Tribunal de Grande Instance te Montpellier van 26 januari 1976 veroordeeld tot — onder meer — een boete van FF 532 435 in stede van verbeurdverklaring van de in beslag genomen waren alsmede een boete ter waarde van viermaal de waarde van voor verbeurdverklaring in aanmerking komende voorwerpen, te weten FF 1 064 870.

Daar de vennoten Rivoira bij verstek waren veroordeeld, hebben zij tegen dit vonnis verzet gedaan.

Intussen accepteerde Cayrol een hem door de Franse douane aangeboden schikking, neerkomende op een boete van FF 175 000. Hij wendde zich vervolgens tot het Tribunale te Saluzzo met het verzoek om conservatoire beslaglegging op de bezittingen van de firma Rivoira met het oog op schadevergoeding. Hangende deze procedure heeft het Hof van Justitie zijn arrest van 30 november 1977 (zaak 52/77, Cayrol, Jurispr. 1977, blz. 2261) uitgesproken.

Het Tribunal de Grande Instance te Montpellier, waarbij de vennoten Rivoira in verzet gingen tegen het vonnis van 26 januari 1976, heeft aan het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vragen voorgelegd:

1. Of volgens de in 1970 en 1971 toepasselijke communautaire voorschriften het feit dat Frankrijk rechtmatig voor tussen 1 juli en 31 december van die beide jaren in Frankrijk geïmporteerde Spaanse druiven een bilateraal contingent had vastgesteld, medebracht dat Frankrijk over diezelfde tijdvakken de invoer van diezelfde Spaanse druiven, afkomstig uit Italië, waar zij zich in het vrije verkeer bevonden, mocht verbieden, zonder tevoren krachtens artikel 115 van het Verdrag machtiging van de EEG-Commissie te Brussel te hebben gevraagd en verkregen.

2. Zo neen, of het feit dat de in voormelde tijdvakken uit Italië in Frankrijk ingevoerde Spaanse druiven als Italiaanse druiven werden aangemeld, Frankrijk het recht gaf die aangifte als een schending van het Franse douanerecht te beschouwen, met toepassing van de strafsancties, in de Code des douanes voorzien voor onjuiste aangiften die zijn gedaan om verboden importen te bewerkstelligen.

Het verwijzingsvonnis van 5 juni 1978 werd op 25 augustus 1978 ingeschreven ter griffie van het Hof.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door verweerders in het hoofdgeding, de Franse regering en de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Met toepassing van artikel 95, par. 1, van het Reglement voor de procesvoering heeft het Hof bij beschikking van 20 december 1978 besloten de zaak naar de Eerste Kamer te verwijzen.

II — Samenvatting van de bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

De vennoten *Rivoira* betogen dat de eerste vraag beantwoording vindt in de in het arrest van 30 november 1977 (zaak 52/77, Cayrol, Jurispr. 1977, blz. 2261) neergelegde beginselen. Blijkens dit arrest (overwegingen 24-26) was destijds aan de basisvoorwaarde voor toepassing van artikel 115 EEG-Verdrag voldaan en had de Franse Republiek de in artikel 115, lid 1, tweede zin, bedoelde machtiging gevraagd noch gekregen. Slechts deze machtiging zou Frankrijk de bevoegdheid hebben gegeven de Spaanse druiven van de communautaire behandeling uit te sluiten en hun oorsprong in het intracommunautaire handelsverkeer te controleren.

Zij wijzen erop dat de waren die zich in het vrije verkeer bevinden in alle Lid-Staten onder de communautaire behandeling vallen. In casu waren die diverse partijen druiven tijdens hun vervoer voorzien van de certificaten DD1 of T2. Volgens de vennoten Rivoira tonen deze certificaten aan dat de waar op regelmatige wijze is toegelaten tot het vrije verkeer in de zin van artikel 9, lid 2, EEG-Verdrag (arrest van 15 december 1976, zaak 41/76, Donckerwolcke, Jurispr. 1976, blz. 1921).

Ten aanzien van de tweede vraag betogen de vennoten Rivoira dat er een onderscheid bestaat tussen de douanevoorschriften en elke andere maatregel inzake douanetoezicht. Deze laatste hebben een zuiver administratief karakter en mogen niet leiden tot sancties als verbeurdverklaring van de goederen of een aan de hand van de waarde der goederen vastgestelde geldboete (zaak 52/77, reeds geciteerd, overwegingen 37 en 38). Tot deze administratieve overtredingen behoren de overtredingen betreffende de communautaire verklaring van oorsprong. Uit het arrest in zaak 52/77 kan worden afgeleid dat een onjuiste verklaring van oorsprong niet kan worden aangemerkt als een inbreuk op een douanevoorschrift.

Bijgevolg kunnen daarop ook niet de strafbepalingen inzake inbreuken op het douanerecht worden toegepast.

Voorts volgt uit de rechtspraak van het Hof dat er in casu ook sprake is van discriminatie doordat de onjuiste verklaring van oorsprong — als kwaliteitscontrole

— niet bij alle op het grondgebied van de betrokken Lid-Staat in de handel gebrachte waren, maar, krachtens de strenge bepalingen van de Code des douanes, uitsluitend bij ingevoerde waren wordt bestraft (zaak 53/76, Bouhelier, Jurispr. 1977, blz. 197).

Volgens de bepalingen van de verordeningen nrs. 58/62 [1] en 158/66 [2] werden de verklaringen met betrekking tot de oorsprong van de waren voorgeschreven ter bescherming van de consumentenbelangen en vallen zij niet onder het douanerecht (zaak 52/77, overwegingen 48-50).

De *Franse regering* bevestigt in de eerste plaats dat Frankrijk inderdaad voor de jaren 1970 en 1971 geen gebruik had gemaakt van de door artikel 115 EEG-Verdrag geboden mogelijkheid om in overleg met de Commissie noodzakelijke beschermende maatregelen te nemen.

Volgens haar was zij gerechtigd van de importeurs een verklaring omtrent de herkomst van de in Frankrijk ingevoerde tafeldruiven te verlangen onder de door de rechtsspraak van het Hof vastgestelde voorwaarden (zaken 41/76, Donckerwolcke, en 52/72, Cayrol, reeds geciteerd). De aanduiding van de herkomst van de waren had juist ten doel de Franse autoriteiten in de gelegenheid te stellen toezicht te houden op de ingevoerde hoeveelheden, teneinde eventueel gebruik te kunnen maken van de procedures van artikel 115 EEG-Verdrag.

Bijgevolg kan een onjuiste verklaring van oorsprong met het duidelijke oogmerk van fraude worden bestraft. Het Hof heeft de mogelijkheid van sancties niet uitgesloten, mits zij niet onevenredig zijn aan de ernst van zo een zuiver administratieve overtreding.

In casu gaat het in werkelijkheid echter om een frauduleuze kunstgreep en niet om een vergissing te goeder trouw.

De Franse regering betoogt dat een dergelijke kunstgreep, indien bewezen, strafrechtelijk zou moeten worden vervolgd, los van de oplegging van een administratieve sanctie voor een eenvoudige vergissing bij de verklaring van oorsprong.

De *Commissie* merkt op dat, zoals reeds blijkt uit het arrest in zaak 52/77 (reeds geciteerd), de eerste vraag ontkennend moet worden beantwoord.

Deze conclusie vindt uitdrukkelijk steun in artikel 1, lid 1, van verordening nr. 2513/69 van de Raad van 9 december 1969 betreffende de coördinatie en de eenmaking van de invoerregelingen voor groenten en fruit die door elke Lid-Staat ten opzichte van derde landen worden toegepast (PB L 318 van 1969, blz. 6), waaruit blijkt dat de door deze bepaling aan de Lid-Staten gelaten mogelijkheid om bepaalde kwantitatieve beperkingen toe te passen, is beperkt tot de invoer van de betrokken produkten uit derde landen.

De draagwijdte van het beginsel van het vrije verkeer van goederen voor produkten van oorsprong uit derde landen, die zich in een Lid-Staat in het vrije verkeer bevinden, is duidelijk omschreven in de arresten in zaak 41/76, Donckerwolcke, en zaak 52/77, Cayrol (reeds geciteerd).

Bijgevolg kon een Lid-Staat in 1970 en 1971 de invoer op zijn grondgebied van Spaanse tafeldruiven, afkomstig uit een andere Lid-Staat waar zij zich in het vrije verkeer bevonden, niet verbieden zonder daartoe overeenkomstig artikel 115 EEG-Verdrag door de Commissie behoorlijk te zijn gemachtigd.

1 — PB 1962, nr. 1606/62.
2 — PB 1966, nr. 3282/66.

Beziet men slechts de door de verwijzende rechter gebruikte formulering, dan lijkt het antwoord op de tweede vraag voor de hand liggend. Een strafrechtelijke veroordeling op grond van een met het gemeenschapsrecht strijdig bevonden nationale wettelijke bepaling is eveneens daarmee onverenigbaar (arrest van 16 februari 1978, zaak 88/77, minister van Visserij/Schonenberg, Jurispr. 1978, blz. 473).

Gelet op de bepalingen van de Franse Code des douanes op grond waarvan de verwijzende rechter uitspraak moet doen, is het evenwel mogelijk aan de gestelde vraag een ruimere inhoud toe te kennen.

De Commissie merkt hierover het volgende op.

Als gevolg van de veelvuldig gebruikte methode van assimilaties of van wettelijke ficties of vermoedens, wordt in de Franse Code des douanes vaak een bijzonder ruim toepassingsgebied aan de aldaar gehanteerde begrippen verleend. Dit geldt met name voor het delict in- of uitvoer van verboden goederen zonder aangifte of onjuiste aangifte van verboden goederen. Niet alleen wordt in de delictsomschrijving het begrip „verboden goederen" gebruikt, dat op zichzelf zeer ruim is als gevolg van artikel 38 Code des douanes, doch dit delict kan zelfs worden gepleegd door de aangifte van niet verboden goederen, met name in het geval, bedoeld in artikel 426, lid 3, Code des douanes, dat mede als rechtsgrondslag diende voor het vonnis van het Tribunal de Grande Instance van 26 januari 1976. Anders dan artikel 426, lid 2, handelend over „onjuiste aangiften die ten doel of ten gevolge hebben de toepassing van verbodsmaatregelen te ontduiken", heeft artikel 426, lid 3, betrekking op onjuiste aangiften ongeacht hun doel, hun gevolg of de maatregelen ten aanzien van de aangegeven goederen. Hier wordt de valse aangifte als zodanig strafbaar gesteld [1].

Volgens artikel 426, lid 3, vormt zulk een onjuiste aangifte een misdrijf wanneer zich de verzwarende omstandigheid voordoet dat die aangifte werd gedaan „met behulp van valse, onjuiste, onvolledige of niet toepasselijke rekeningen, certificaten of andere documenten".

Volgens de Commissie kan artikel 426, lid 3, Code des douanes, derhalve zelfs dan toepasselijk zijn, wanneer voor de betrokken goederen geen enkel invoerverbod of -beperking geldt.

In casu gaat het om de vraag in hoeverre de toepassing van deze bepaling en de mogelijk daaruit voortvloeiende strafrechtelijke veroordelingen verenigbaar zijn met de verdragsregels, wanneer goederen zich in de Lid-Staten in het vrije verkeer bevinden.

De Commissie betoogt dat het antwoord op deze vraag is te vinden in de arresten Donckerwolcke en Cayrol (reeds geciteerd). Uit deze rechtsspraak volgt dat de verdragsbepalingen met betrekking tot het vrije verkeer van goederen zich erte-

1 — Aldus Cour de Cassation (Ch. crim. 10 november 1970, Dalloz, 1971, blz. 509, noot J. Mazard); het oordeelde daar dat artikel 426, lid 3, geenszins vereist dat de onjuiste verklaring ten doel of ten gevolge heeft de betaling van rechten, belastingen of heffingen te ontduiken. Het is eveneens van toepassing bij een onjuiste verklaring of wanneer in de aangifte de waarde van de uitgevoerde goederen valselijk is verhoogd (Cass. crim. 3 november 1972, D. 1973, Somm. 11).

gen verzetten dat een onjuiste aangifte inzake de eerste oorsprong van een zich in het vrije verkeer bevindende waar, die vanuit een Lid-Staat op het grondgebied van een andere wordt ingevoerd, kan leiden tot toepassing van een sanctie zoals voorzien in artikel 414 Code des douanes voor onjuiste aangiften, die gelden als in- en uitvoeren van verboden goederen zonder aangifte. Deze sanctie (inbeslagneming van de waar en een boete gelijk aan de dubbele waarde daarvan) kan niet worden gerechtvaardigd voor zover zij strekt tot bestraffing van een overtreding van een invoerverbod of -beperking, welke voor de betrokken goederen per definitie niet gelden indien de Lid-Staat daartoe niet overeenkomstig artikel 115 EEG-Verdrag naar behoren is gemachtigd. Zij is bovendien duidelijk onevenredig aan hetgeen voor een Lid-Staat noodzakelijk is om de goederenbewegingen in het oog te houden.

Op grond van het bovenstaande stelt de Commissie voor de gestelde vragen te beantwoorden als volgt:

1. Al mochten de Lid-Staten — gelet op de bepalingen van artikel 1 van verordening nr. 2513/69 junctis de artikelen 1 en 11 van bijlage I van de overeenkomst tussen de EEG en Spanje — de kwantitatieve beperkingen voor tafeldruiven van Spaanse oorsprong, welke vóór verordening nr. 2513/69 bestonden, tussen 1 juli en 31 december van elk jaar blijven toepassen, deze bepalingen gaven hun niet het recht de toepassing van de betrokken beperkingen uit te breiden tot de invoer van Spaanse tafeldruiven vanuit een andere Lid-Staat waar zij zich in het vrije verkeer bevonden, zonder daartoe door de Commissie overeenkomstig artikel 115 EEG-Verdrag naar behoren te zijn gemachtigd.
2. Een strafrechtelijke veroordeling wegens overtreding van een met artikel 30 EEG-Verdrag strijdig invoerverbod is met genoemd artikel eveneens onverenigbaar.

Een onjuiste aangifte inzake de eerste oorsprong van een zich in het vrije verkeer bevindende waar die afkomstig is uit een andere Lid-Staat kan niet leiden tot toepassing van een strafsanctie zoals voorzien in artikel 414 Code des douanes voor onjuiste aangiften, die gelden als in- en uitvoeren van verboden goederen zonder aangifte, daar een dergelijke sanctie duidelijk onevenredig is aan hetgeen voor een Lid-Staat noodzakelijk is om redelijk volledige en juiste gegevens te verkrijgen omtrent de bewegingen van onder bijzondere handelspolitieke maatregelen vallende goederen.

III — Mondelinge procedure

Ter terechtzitting van 22 februari 1979 hebben verweerders en interveniënte in het hoofdgeding, ten deze vertegenwoordigd door G. M. Ubertazzi en F. Capelli, advocaten te Milaan, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door J. Amphoux als gemachtigde, mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 15 maart 1979 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij vonnis van 5 juni 1978, ingekomen ter griffie van het Hof op 25 augustus 1978, heeft het Tribunal de Grande Instance te Montpellier, deuxième chambre correctionnelle, krachtens artikel 177 EEG-Verdrag het Hof twee prejudiciële vragen voorgelegd. Deze vragen zijn gerezen in een strafgeding, tegen de vennoten Rivoira aanhangig gemaakt door de Procureur de la République en de Administratie van de Douane.

3 In december 1970 en december 1971 importeerden de vennoten Rivoira in Frankrijk verscheidene partijen tafeldruiven van oorsprong uit Spanje en vandaar verzonden naar Italië, waar zij zich in het vrije verkeer bevonden. Bij de invoer in Frankrijk gingen deze partijen vergezeld van het certificaat van het Istituto Nazionale per il Commercio Estero, waaruit bleek dat de waar aan de kwaliteitsnormen voldeed en van Italiaanse oorsprong was. Op de dag van invoer was het door Frankrijk vastgestelde invoercontingent voor Spaanse druiven uitgeput. Na een controle door de Franse douane werden de vennoten Rivoira gedagvaard wegens invoer van verboden waren met gebruikmaking van een onjuiste verklaring van oorsprong en valse of onjuiste documenten.

7 Nadat de vennoten Rivoira bij verstek waren veroordeeld tot betaling van geldboetes, gingen zij in verzet, hetgeen de nationale rechter ertoe heeft gebracht de volgende prejudiciële vragen te stellen:

1. Of volgens de in 1970 en 1971 toepasselijke communautaire voorschriften het feit dat Frankrijk rechtmatig voor tussen 1 juli en 31 december van die beide jaren in Frankrijk geïmporteerde Spaanse druiven een bilateraal contingent had vastgesteld, medebracht dat Frankrijk over diezelfde tijdvak-

ken de invoer van diezelfde Spaanse druiven, afkomstig uit Italië, waar zij zich in het vrije verkeer bevonden, mocht verbieden, zonder tevoren krachtens artikel 115 van het Verdrag machtiging van de EEG-Commissie te Brussel te hebben gevraagd en gekregen.

2. Zo neen, of het feit dat de in voormelde tijdvakken uit Italië in Frankrijk ingevoerde Spaanse druiven als Italiaanse druiven werden aangemeld, Frankrijk het recht gaf die aangifte als een schending van het Franse douanerecht te beschouwen — met toepassing van de strafsancties, in de Code des douanes voorzien voor onjuiste aangiften die zijn gedaan om verboden importen te bewerkstellingen.

De eerste vraag

8 Bij arrest van 30 november 1977 (zaak 52/77, Cayrol, Jurispr. 1977, blz. 2261) heeft het Hof uitlegging gegeven aan artikel 1 van verordening nr. 2513/69 van de Raad van 9 december 1969 betreffende de coördinatie en de eenmaking van de invoerregelingen van groenten en fruit die door elke Lid-Staat ten opzichte van derde landen worden toegepast (PB L 318 van 1969, blz. 6) en van de artikelen 1 en 11 van bijlage I van de overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en Spanje, opgenomen in verordening nr. 1524/70 van de Raad van 20 juli 1970 (PB L 182 van 1970, blz. 1), en voor recht verklaard dat de Lid-Staten in 1970 en 1971 de kwantitatieve beperkingen voor tafeldruiven van Spaanse oorsprong, welke vóór verordening nr. 2513/69 bestonden, tussen 1 juli en 31 december mochten blijven toepassen.

9 Ingevolge artikel 1, lid 1, van verordening nr. 2513/69 was deze mogelijkheid van de Lid-Staten echter beperkt tot de directe invoer van de betrokken
10 produkten uit derde landen. Genoemd artikel 1 kon de toepassing door een Lid-Staat van beperkingen of verboden van de invoer uit andere Lid-Staten van produkten die zich in de Gemeenschap in het vrije verkeer bevonden, niet dekken, aangezien een dergelijke draagwijdte een afwijking van de fundamentele verdragsregels betreffende het vrije verkeer van goederen zou hebben betekend.

11 Slechts artikel 115 EEG-Verdrag geeft de Commissie de bevoegdheid de Lid-Staten te machtigen tot het nemen van beschermende maatregelen, met name in de vorm van afwijkingen van het beginsel van het vrije verkeer van goederen, voor waren die afkomstig zijn uit derde landen en in een van de Lid-Staten in het vrije verkeer zijn gebracht. Wordt niet voldaan de in artikel 115 voorziene materiële en formele voorwaarden, dan kan een Lid-Staat de invoer op zijn grondgebied van in een andere Lid-Staat in het vrije verkeer gebrachte goederen niet aan het vereiste van een invoervergunning onderwerpen.

12

13 Bijgevolg moet worden geantwoord dat een Lid-Staat in 1970 en 1971 de invoer van tafeldruiven van Spaanse oorsprong vanuit een andere Lid-Staat waar zij zich in het vrije verkeer bevonden, niet kon verbieden zonder tevoren een machtiging van de Commissie overeenkomstig artikel 115 EEG-Verdrag te hebben gevraagd en verkregen.

De tweede vraag

14 Voor zover deze vraag zou moeten worden opgevat als een aanvulling op de eerste vraag, ware te antwoorden dat de strafsanctie op een maatregel tot beperking van de invoer in een Lid-Staat van produkten die in een andere Lid-Staat in het vrije verkeer zijn gebracht, evenzo onverenigbaar is met het gemeenschapsrecht als deze beperking zelf.

15 Het is echter ook mogelijk de vraag aldus op te vatten dat zij inhoudt of het gemeenschapsrecht zich verzet tegen toepassing van sancties op onjuiste verklaringen, indien vaststaat dat die onjuiste verklaringen werden afgegeven ter zake van een invoer die, op zichzelf, niet aan een verbod of beperking kon zijn onderworpen.

16 Toen de litigieuze feiten zich voordeden waren de Lid-Staten gerechtigd bij invoer van produkten die in een andere Lid-Staat in het vrije verkeer waren gebracht, de overlegging van bepaalde documenten te verlangen teneinde de oorsprong van die produkten vast te stellen of op de hoogte te blijven van de

17 goederenbewegingen. Een dergelijke eis is niet onverenigbaar met het in artikel 30 EEG-Verdrag neergelegde verbod van alle maatregelen van gelijke
18 werking als kwantitatieve invoerbeperkingen. Zoals voor recht is verklaard in het arrest van 15 december 1976 (zaak 41/76, Donckerwolcke, Jurispr. 1976, blz. 1921) valt een zodanige eis echter onder het verbod van artikel 30 EEG-Verdrag indien van de importeur wordt verlangd met betrekking tot de oorsprong iets anders te vermelden dan hem bekend is of redelijkerwijze bekend kan zijn, of indien op het niet of niet juist vermelden van de oorsprong straf-
19 fen zijn gesteld die onevenredig zijn aan de aard van de overtreding. Met name bij de toepassing van „de strafsancties, in de Code des douanes voorzien voor onjuiste aangiften die zijn gedaan om verboden importen te bewerkstellingen" mag niet uit het oog worden verloren dat het in casu niet om verboden importen ging.

20 Derhalve moet worden geantwoord dat het feit dat vanuit Italië in Frankrijk ingevoerde Spaanse druiven zijn aangegeven als druiven van Italiaanse oorsprong, in voorkomend geval weliswaar kan leiden tot de toepassing van strafsancties wegens onjuiste aangiften, doch dat het onevenredig zou zijn om daarop zonder onderscheid de strafsancties toe te passen die zijn voorzien voor onjuiste aangiften die zijn gedaan om verboden importen te bewerkstelligen.

Kosten

21 De kosten door de Commissie en door de Franse regering wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in
22 aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

uitspraak doende op de door het Tribunal de Grande Instance te Montpellier bij vonnis van 5 juni 1978 gestelde vragen, verklaart voor recht:

1. **Een Lid-Staat kon in 1970 en 1971 de invoer van tafeldruiven van Spaanse oorsprong vanuit een andere Lid-Staat waar zij zich in het vrije verkeer bevonden, niet verbieden zonder tevoren een machtiging van de Commissie overeenkomstig artikel 115 EEG-Verdrag te hebben gevraagd en verkregen.**

2. **Het feit dat vanuit Italië in Frankrijk ingevoerde Spaanse druiven zijn aangegeven als druiven van Italiaanse oorsprong, kan in voorkomend geval weliswaar leiden tot de toepassing van strafsancties wegens onjuiste aangiften, doch het zou onevenredig zijn om daarop zonder onderscheid de strafsancties toe te passen welke zijn voorzien voor onjuiste aangiften die zijn gedaan om verboden importen te bewerkstelligen.**

Mertens de Wilmars Donner O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op achtentwintig maart negentienhonderdnegenenzeventig.

De griffier
A. Van Houtte

De president van de Eerste Kamer
J. Mertens de Wilmars

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J.-P. WARNER VAN 15 MAART 1979 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

De onderhavige zaak betreft een verzoek om een prejudiciële beslissing van het Tribunal de Grande Instance te Montpellier, als vervolg op het arrest van het Hof van 30 november 1977 (zaak 52/77, Cayrol, Jurispr. 1977, blz. 2262). Daar de feiten in deze zaak het Hof bekend zijn, zal ik

1 — Vertaald uit het Engels.